

S.L.

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

PRUNUL

Prunu-nalt și singurel
Cerul l-a mutat în el.
După muncă zi și noapte,
Iată-l plin de stele coapte.

Cade ici și colo una,
Cum cad stele-ntotdeauna
Și în roiul lui ceresc
Zările se limpezesc.

Stă la drum și cine vrea
Rupe când și când o stea
Care-ascunde-n ea, de fier,
Simburele altui cer.

Dimineața, ziua, seara,
Bolta lui își pică ceara
Care oamenii o iau
Îi scot lacrima și-o beau.

Prunile cu fruntea sus,
Fii lumină cui te-a pus!

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Calomnia n-ar avea nici un haz, dacă n-ar privi pe cei mai buni prieteni.

● Fabula cu greierele și furnica a fost făcută, probabil, de furnică.

● Din două rele, înțeleptii aleg pe cel mai mic. Alții, mai înțelepți, din două rele n-aleg nici unul.

● Ar avea mai mulți clienți avocații și bărbierii dacă ar vorbi mai puțin.

● — Fiul meu, apucăturile tale imorale te vor duce în pământ! spunea un tată fiului său.

— Tată, eu m-aș scutura de ele, dar mi-este peste putință...

— Voința! — iată ce vă lipsește vouă, tine-

rilor...

... Iar peste un ceas, bătrînul se plîngea unui prieten, că nu se poate lăsa de fumat.

● O operă care îndeplinește toate condițiile de artă, nu ne va mișca niciodată...

● Adeseori, avem fierbințeli în cap și credem că ne arde inima.

● Un om cu care ești delicat mai mult decît de trei ori, sfirșește prin a-și bate joc de tine.

● Admir seninătatea cu care cel dintîi venit atîrnă adjective oamenilor de geniu: — ...apreciatul scriitor Shakespeare...», «...talentatul compozitor Wagner...», «...cunoscutul sculptor Rodin...».

VALENTIN SILVESTRU

MIC ROMAN EPISTOLAR

Stimată redacție, vă scrie o nefericită de 19 ani, singura fiică a unei mame văduve în vîrstă de 38 de ani. Ei bine, ce credeți că mi-a făcut scumpa mea mămică? Mi-a luat logodnicul, în vîrstă de 28 de ani — notați: mai mic cu zece ani decît ea — și acum ce vă închipuiți că vrea ea să mai facă în continuare? Să se mărite cu el. Aș dori să cunosc părerea dumneavoastră: ce e moral aici? Cum să calific atitudinea și gestul? Ajutați-mă, sint dis-pe-ra-tă! Mulțumesc mult, mult, nespuse de mult.

**Maricica M.
unde va la Dunăre**

Iubită mamă, află că am scris ieri ziarului cum ai pus tu laba pe Fănel și sper să fii citită în curînd în colectivul tău, să te porcăiască toți cum ți se cuvine. Că eu l-am găsit și al meu era, iar dacă tu nu te băgai pe fir (cum ți-e păcătoșul obicei) aveam azi acte cu dînsul. Îți scriu fiindcă o bună bucată de vreme n-ai să mă mai vezi.

Maricica

Fănel scump, visul nostru se spulberă, nebuna de fiică-mea (cine te-a pus să te incurci și cu ea, ți-am spus doar că-i zăludă) ne-a reclamat alaltăieri la ziar și acum o să iasă

un bucluc pentru care nu mai am putere, că duc în spate opt muștrări cu avertisment și patru ședințe de grupă sindicală. Lasă-ți afacerile și întoarce-te iute să vedem pe unde scoatem eu cămașa și tu cealaltă lenjerie.

Eleonora

Dragi tovarăși, aflu cu uimire și groază că fiica mea, Maricica, adusă într-o stare vecină cu turbarea de o pasiune rușinoasă pentru viitorul ei tată vitreg v-a scris acum trei zile un maldăr de calomnii pe seama familiei ce dorim s-o înjghebăm. Nu e nimic adevărat, v-o jur! Fănel G. e un om foarte ponderat și, în ciuda vîrstei sale, are un echilibru interior de om trecut prin toate ale vieții. A intrat în cercul nostru de cunoștințe dezinteresat și, după citeva plîmbări și conversații mai ales despre literatură și film, ne-am dat seama că simțim o afecțiune reciprocă de nezdruncinat. Da, ne vom căsători, iubirea nu cunoaște diferență de vîrstă, rasă și sex, nimic nu ne va sta în cale. Atita vă rog, nu dați crezare clevetirilor, ori de unde ar veni ele. Cu cea mai aleasă considerație.

**Eleonora M.
funcționară într-o fermă din baltă.**

— Știi carte?
— Nu știu!
— Din ce trăiești?
— Citesc... în palmă!

● Dacă nu le faci toate capriciile, femeile te numesc «rău crescut».

● Unii poeți sînt ca florile de liliac: pînă să prinzi de veste c-au înflorit, se trec!

● Cînd te laudă alții, îți dă mina să fii modest. Dar cum să nu te lauzi singur, cînd vezi că te critică toată lumea?

● Gloria este și inutilă și răufăcătoare: cel ce-o are nu simte nici o plăcere, iar pe confrăți îi amărăște.

● Masiv nu e solid.

● Solid nu e masiv.

Maricico, dacă nu telegrafiezi la ziar să le spui că acum cinci zile cînd ai trimis scrisoarea erai beată, îți rup mîna cu care ai compus-o și-ți zgumesc tot părul din cap. Știi că nu glumesc; eu mai ales pentru de-alde astea am tot fost la odihnă.

Fănel

Scumpul meu Făneluș, poți să mă și omori, ce contează la cazierul tău, dar dacă nu-mi promiți că mă iei și să băgăm actele chiar săptămîna asta, ai să citești în presa zilnică niște lucruri despre tine și mama de o să vă aruncați în Dunăre cu tot,

cu casa aceea pentru care știu eu bine că ai călcat în picioare dragostea noastră ce ți-am dăruit-o din prima seară. Vezi ce faci că eu tot te iubesc.

Maricica

Tovarășe redactor-șef, știu din sursă precisă că în săptămîna perimată ați primit două scrisori care se referă la persoana mea. Eu sînt un om sincer și discret, dar văd că dacă ai caracter ieși prost. Am intrat absolut nevinovat într-o încurcătură de care sînt decis să mă las păgubaș la moment, pentru aceasta și destăinuindu-vă tot adevărul. Am cunoscut, la un bal la Călărași, pe Maricica M., care mi-a făcut o impresie bună, ducîndu-mă chiar acasă la ea deoarece mama dinsei lipsea în acea seară. Dimineața, hop că apare și dumneaei cu gură mare că de ce fata îi aduce derbedei în casă. Maricica se orientează imediat și zice că nu-s derbedeu, ci logodnicul ei și-mi face semn cu cotul să tac că se aranjează. Bine înțeles, eu am acceptat tacit ca să salvez situația și ele m-au reținut la dejun și pe urmă la cină timp de aproximativ trei săptămîni pînă cînd, într-o bună zi, doamna Eleonora M., care mi-a făcut o impresie foarte bună, m-a întrebat dacă n-aș vrea să mă căsăto-

resc cu ea întrucît casa e pe numele ei și fata nu e destul de serioasă, eu putîndu-i fi tată, la diferența de vîrstă de circa zece ani. Dîndu-mi seama de drama teribilă pe care aș dezlănțui-o în această casă ce mi-a fost atît de ospitalieră am socotit că cel mai frumos e să nu comunic fiicei ce mi-a propus mama, iar mamei să-i promit de formă că accept doleanța ei, obligîndu-le pe amîndouă să-mi lase un timp pentru a mă hotări. Cred că am procedat just fiindcă în acest fel am mai trăit toți trei împreună, armonios, vreo patru luni, ele plecînd și venind pe rînd căci una are servicii în Călărași, iar cealaltă la o fermă de stat în baltă. Iar dacă domnișoara nu s-ar fi întors inopinat într-o vineri noapte, în loc de simbătă, zicînd că i s-a făcut rău, poate că buna înțelegere ar mai fi domnit și azi printre noi. Dar așa se întîmplă pe lume cu ceasul rău și în scandalul care a urmat tot pe mine m-a scos vinovat, deși, după cum vă dați seama, pentru ele am făcut tot ce-am făcut și la mine nici nu m-am gîndit că în acest timp de inactivitate profesională aș putea să-mi pierd din calificare și să rămîn cu un gol, care nu se mai șterge, în cartea de muncă. Sfatul pe care vi-l solicit tovarășește este cum să procedez just în continuare din punct de vedere moral și civic ca să nu mă

dați publicității pe baza scrisorilor acelor demente deoarece, să știți, întregi nu-s, pe cuvîntul meu. Am onoarea să vă salut.

**Fănel G.
atașamentist în construcții**

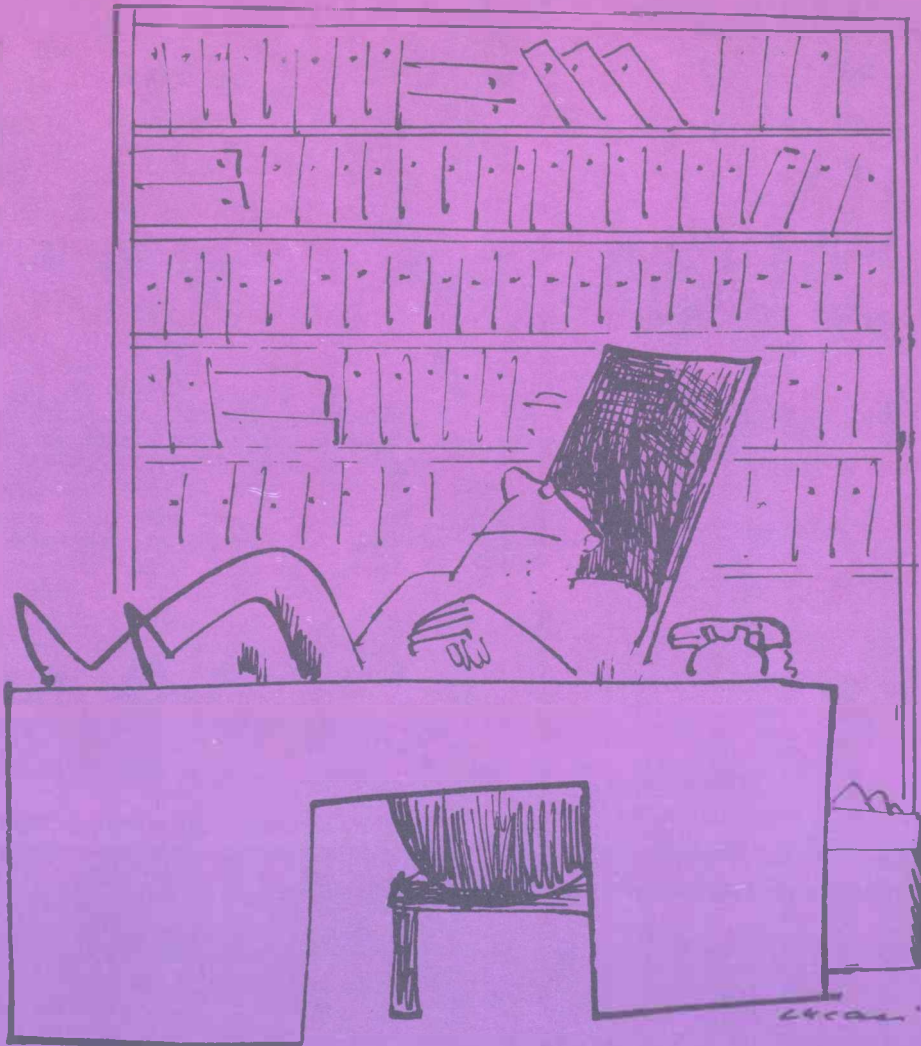
Către șeful secției scrisori: să se pună problema în ziar — un articol sau două — să se plece la adresa celor în cauză pentru a se vedea ce se întîmplă și a se ajuta la restabilirea situației normale; să nu se exagereze în nici o privință: problemele sufletești sînt foarte delicate.

**Redactor șef adjunct
ss. indescifrabil**

Stimați și iubiți tovarăși redactori, în urma sfaturilor și îndemnu-rilor minunate pe care ni le-ați dat — fără să ne numiți — în cele două articole de la rubrica «Iubire, rătăcirii, căință», cit și în urma îndelungatei convorbiri directe avută cu trimișii dumnevoastră la fața locului, am hotărît să înlăturăm definitiv discordia dintre noi și să trăim toți trei frumos, ca mai înainte, în cea mai deplină armonie. Vă rămînem veșnic recunoscători.

**Maricica M., Eleonora M.
Fănel G.**

A. LUCACI

— Toți sînt în concediu,
numai eu robotesc ca un ciine!

OAMENI, PLANTE, LUCRURI

*Din scăpărările
unui chibrit*

- Ehe! Ce n-ar da unii să fie ca chibritul.
Adică să aibă mai mult fosfor la cap.
- Nu sint mîndru, dar mă țin băt.
- Femeile au prețuit totdeauna chibriturile suedeze, fiindcă se aprind numai pe cutia lor.
- Zgircitul nu cumpără chibrituri de frică să nu se apuce de tutun.
- Nu ironiza forța chibritului.
Aprinde unul într-o pulverărie și-o să faci cunoștință cu ea.
- Orice chibrit, e un cap luminat.
- Nu lăsați copiii să se joace cu chibrituri seara, sau culcați-i în picioare.
- Mama a fost cremene și tata amnar.
- Ard pe propriul meu rug.
- Știți cite chibrituri se consumă, pe lume, într-o singură zi? E! Nici eu nu știu!
- Nu mă freca dacă vrei să nu iau foc.
- Bricheța: chibrit în armură medievală.
- E adevărat că, becul electric, luminează. Dar dacă poți dumneata să aprinzi o luminare cu el, eu mă sinucid cu gămălii de chibrituri topite în spirt.
- Toate chibriturile mor incinerate.
- Singura persoană care ne-a lansat în literatură, a fost «Fetița cu chibriturile».
- Chibritul a inventat flacăra.
- În nădejdea focului furat de Prometeu din Olimp, n-ar fi avut nimeni cu ce să aprindă aragazul.
- Și la om, ca și la chibrit, capul face, capul trage

LUNA IULIE, BAT-O VINA

După 48 de ore de nesomn și muncă ne-normată, depuse pe altarul concediului de odihnă, bagajele au început în sfârșit să prindă contur. În casă n-au rămas decît șifonierele goale, oglinzile de perete, mesele și fotografiile. Tot ce e fibră textilă, fibră sintetică, fibră de piele, tot ce poartă pe ea marca «Romarta», «Consignația», «Arta Modei», «Arta cizmărească» se află în fundul uneia din cele șase valize, trei rucsacuri și patru sacoșe. «Bine că s-a terminat!» suspină Mariana, răvășind gamantanul cu rufe mele, în căutarea rujului de buze. «Bine dragă, mă înfurii eu, privindu-mi zestrea aruncată pe parchet ca niște solduri, cum să ajungă rujul în trusoul meu?». «Lasă, n-o face pe mironosița. Am mai descoperit eu ruj de buze pe maiourile tale».

Ca să ocolesc o neprevăzută ședință de analiză a muncii, am tăcut deoarece acceleratul pleca peste 30 de minute, și dacă i se năzărea Marianei să trec la o autocritică mai adîncă pe linie de ruj și maiou, însemna să plecăm cu personalul de noapte, cu locuri în picioare.

În sfârșit, iată-ne în gară, iată-ne în tren, iată-ne în stațiune. Minunata stațiune de munte, de care mă leagă atîtea amintiri de neuitat: primul concediu petrecut aici ca adolescent, primul concediu studentesc, primul flirt, prima iubire. Ehe, cite amintiri frumoase mă leagă de această stațiune de munte... De căsătorit m-am căsătorit la mare. Acolo am cunoscut-o. La Eforie Nord, unde venisem pentru 12 zile la nămol. M-am înclinat să-i sărut mîna și înclinat am rămas. Sciatica. I-am sărutat degetele cinci minute, pînă m-a lăsat criza, apoi mi-am revenit în poziție normală. Și în poziție normală am rămas. Căsătorit. De atunci

pe mine la mare nu mă mai prindeți. Mariana susține că e riscant. Cum zăresc o fetișcană nostimă, mă lovește sciatica. Și prea multe crize din astea distrug nervii și verișgheta.

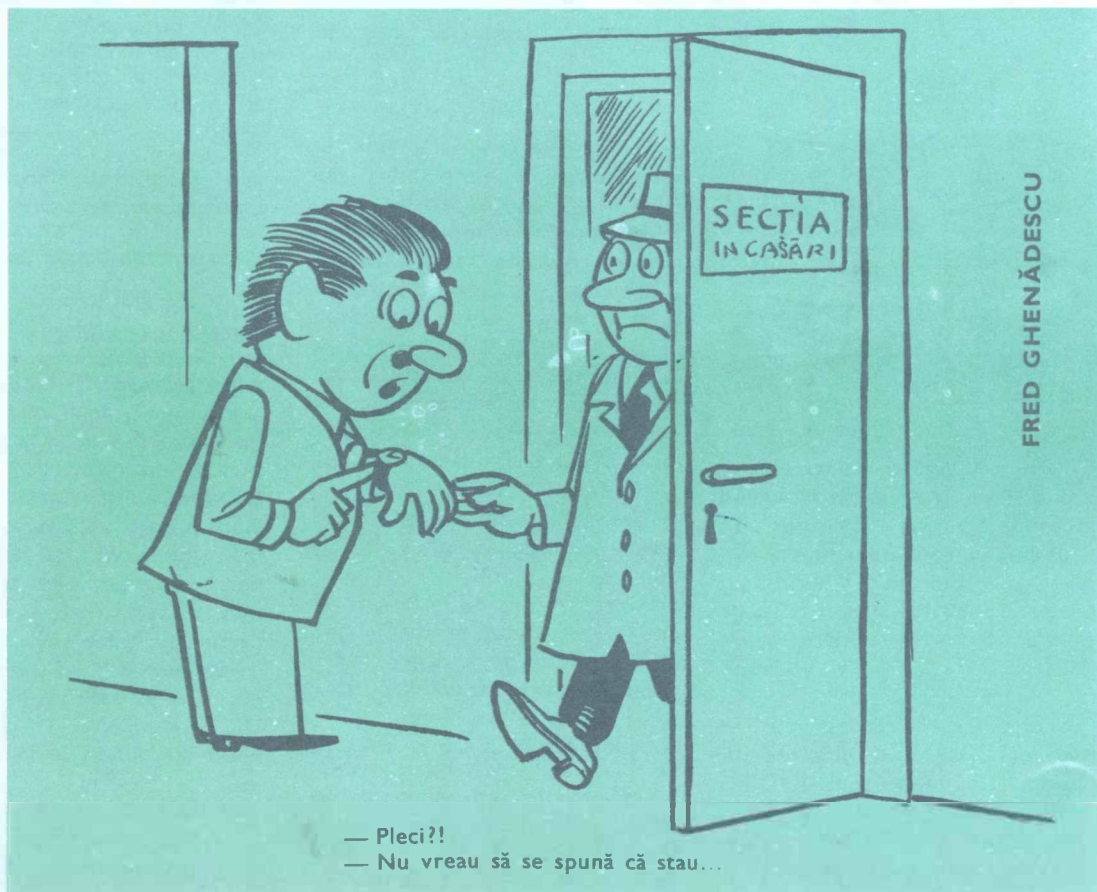
Iată-ne așadar, în splendida stațiune montană, într-o vilă zveltă, cu balconașe și multe scări. Ne-am ocupat camera... O fereastră răspundea spre pădure spre ozon, cealaltă răspundea la cantină spre rîntaș. Mi-am făcut imediat un plan defalcat pe ore-muncă: două ore la fereastra cu ozon, pentru poftă de mîncare, apoi continui cura la fereastra cu colesterolă...

Mariana prinse a despacheta. Întii rochiile. Cu pantalonii mei nu era grabă fiindcă arătau ca burlanele încă de acasă. Deschide șifonierul. Înăuntru curat. Fără pinze de păianjen, fără urmă de miros, fără urmă de umerășe. Curățenie cumplită. «Unde-mi agăț rochiile?» întreabă Mariana, aruncîndu-le enervată în brațele mele. «Draga mea, urlu eu sufocat dintre dantele și mini-jupe, soluția asta nu e bună. O să fie greu s-o fac două săptămîni pe umerășul». «Sună, să vină femeia de servici». Sun. Nu se arată nimeni. Mai sun o dată. Ușa se deschise. Intră un moțan. «Pesemne că-i ține locul». Degeaba, nu ne-am înțeles deloc cu dumnealui.

Ies pe sală. Strig. Apare o mătură însoțită de o femeie. Întreb mătura deoarece femeia nu se uita la mine: «Dumneata răspunzi de curățenia vilei?». «Nu, răspunde îngrijitoarea, eu răspund de vilă. De curățenia ei răspund oneștiții. Că nu-mi văd capul de atîtea treburi. «Nu știu ce nu-ți vezi dumneata, însă eu pînă una alta nu văd umerășele».

Îmi aduce un umerăș. «Dar noi sintem

«ACTIVITATE»

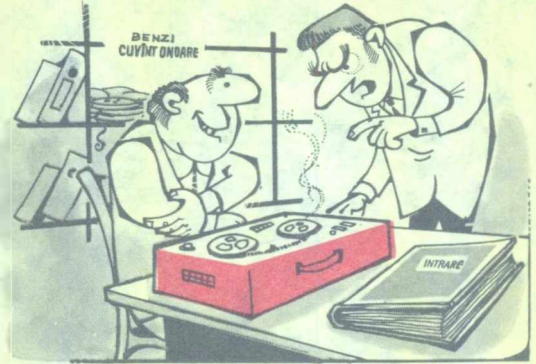

FRED GHENĂDESCU

— Pleci?!
— Nu vreau să se spună că stau...

La Tulcea, la TAVS, peste 1 000 tone stof figurată în scrisse ca recoltate, dar în realitate nu există, datorită unor înregistrări făcute «pe cuvânt de onoare».

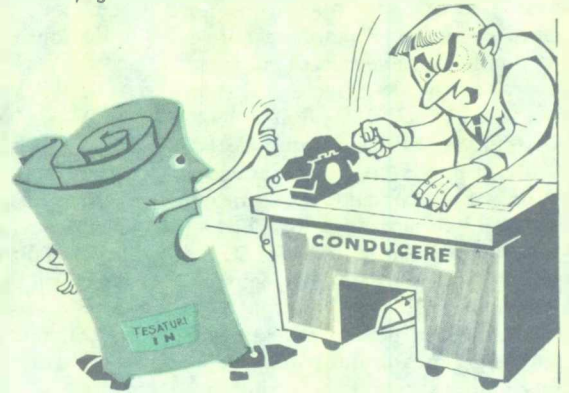
Desene de AL. CLENCIU

— Ce facem cu magnetofonul? Înregistrăm toate CUVINTELE DE ONOARE în legătură cu recoltarea stufului!

ECONOMII GREȘIT ÎNTELESE

La Țesătoria de in din Păulești, jud. Prahova, s-au făcut economii de peste 3 000 000 lei, în schimb produsele sînt de calitate inferioară și au fost livrate la un preț mai scăzut, înregistrîndu-se pagube de circa 1 500 000 lei, în decurs de un an.

DIRECTORUL: — Să nu ridici tonul că nu ai calitate!

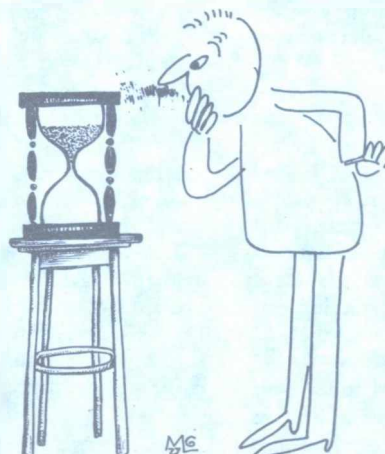
PRODUSUL: — Păi dacă o aveam, se evita paguba de 1 500 000 lei!

«FRUCTUS»... OPRIT

La fabrica de conserve «Fructus» Timișoara, cantități mari de cutii cu conserve s-au bombat, nemaiputînd fi date în vinzare.

CLIENTUL: — Nu, mulțumesc!

GROSU MIHAI

— Mi-a stat ceasul!...

uă persoane». «Nu-i nimic, o zi una, o zi laltă. Doar n-ai venit la băi certați». După discuții care au ținut aproximativ zece lei, mi-a mai adus două umerase. Ne îmbrăcăm pijamalele și hai să facem duș, că drumul ne prăfuisese.

«Șim într-o baie răvășită. Apă de două țete pe mozaic. Pe zid un afiș: «Păstrați curățenia». Mă sfătuiește nevastă-mea: «Du-te întreabă îngrijitoarea unde-i curățenia, ca putem păstra».

Deschid dușul. Se pare că mă aflu în fața mului răcnet în materie de baie: duș cu ctro-reverberație. Răsucaam minerul la. Ce și făcea «fis-fis-firrrr», răsucaam robinele la apă caldă, repertoriul se schimba în «l-gil-dig...». După al zecelea dig-dig, aud tăi în ușă: «Hei, tovarășe, lasă muzica! Ituri e cameră! Se doarme. Ce naiba, intri în baie cu magnetofonul?» Îi răspund: «Te eli, nu cînt. Fac baie». «Faci baie? Hai că lauzi. Poate încerci. Că eu sînt aici de o săptămînă și pină azi nu m-am scăldat decît fis-fis».

Pină la urmă, baia asta, în loc să mă ude, a uscat. Așa că am luat o cană sănătoasă, lut trainic, strămoșesc, am umplut-o cu apă limpede și rece de izvor, m-am aplecat asupra chiuvetei și Mariana mi-a turnat-o cap.

Seara ne-am oprit la fereastră, îmbrățișați doi porumbei nespălați. Constat: «Teribil ozonul ăsta! Simți cum îți strecoară sănătatea în corp». Mariana, trage o doză de aer piept, apoi se interesează: «Spune-mi, căle, a ce miroase ozonul?» «Îngerășule, general ozonul miroase a usturoi, dar se

pare că ăsta de la fereastra noastră e un ozon special: miroase a ceapă prăjită. E în combinație cu cantina de alături». «Dacă știam, ceream cameră lângă cantina de regim. Că brinza de vaci n-are miros»...

La zece seara ne-am culcat și la patru dimineața ne-a trezit bucătarul-șef, care a sunat deșteptarea: «Bă boule, vezi că răstorni cazanul cu lapte!» Se minunează Mariana ca prin vis: «Ia uite dom'le, în stațiunea asta și boii dau lapte!». La patru și jumătate, bucătarul-adjunct a comunicat ordinea de bătaie, de răsnau Carpații: «Fă Tinco, tu treci la vase, tu, răgușitul, treci la varză, Gavrilă, pe tine, arde-te-ar focul cu lemnele tale, iar tu țapo Mario, fugi și spală-mi cămașa. Hait! Executarea în liniște că sus în vilă doarme boierii!...».

Numai că boierii nu mai dormeau. Se zvîcoleau. Boieroaica mea mă privea cu asemenea ochi de vătaf, încît la șase dimineața, aruncat în halat și papuci, mă aflu la biroul de repartizări: «Vă rog să mă treceți la o altă vilă». «De ce? Nu vă place camera?». «Nu-mi place cantina». «Ne miră! Cantina noastră e prima pe stațiune. I s-a dus vestea». «Asta e, că i se duce vestea de la patru dimineața!» Și începui: «... Hai Răgușitu! Hai Gavrilă! Hai Țapo! Hai Tinco!...» Funcționara, înnebunită de groază, țîșni de după birou, o tuli afară, la portar, și prinse a-l scutura din răspuseri: «Nea Marine!... Vino repede! La mine în birou e un nebun! Un refulat sportiv!... Care-și încurajează echipa! Pesemne din divizia «C», că n-am auzit de niciunul».

A doua zi m-a transferat într-o vilă a-ntîia! Divizia A!

După potop

Faptul că Noe,
Mai de voie mai de nevoie,
A acostat
Pe muntele Ararat
După ce potopul
Și-a atins scopul,
A iscat diferite păreri
Între numeroșii săi pasageri.
De pildă, lupul,
Dezmorțindu-și trupul,
S-a exprimat:
— Bătrînul e complet sclerozat!
După ce m-a plimbat
Patruzeci de zile prin ploaie
Mă debarcă pe Ararat
Unde nu există picior de oaie.
Gisca, rața și-alte palmipede
Au spus că nu le vine a crede
Cum printre oameni poate exista
Un individ atît de tra-la-la,
Încît să claudreze prin cotețe

Niște făpturi averse de apă și de baie,
Lăsîndu-le ca mămăi prin ostrețe
Să jinduiască după marea ploaie.

— Desigur că-i o brută căpitanul,
Fu de părere pelicanul.

— Călătoria asta de plăcere
Mi-a supt o jumătate din putere,
Scrișni din dinți un tigru african
Forțat să fie vegetarian.

— Doar cu salată și cu poame
Simt că-mi dau duhul de foame,
Ah, dac-ar încăpea
Călăul ăsta pe laba mea!

Noe tăcea și asculta
Insultele celor pe care îi salva
Și, după cite știu,
Bătrînul zise într-un tîrziu:
Dă-mi, doamne, răbdarea și mila
De-a face binele cu de-a sila!

MIRCEA PAVELESCU

E o vorbă din bătrâni: «mortul de la groapă nu se mai întoarce». Ba uite că se întoarce. Soacră-mea s-a întors. După două zile și două nopți. Doctorul, același doctor care i-a eliberat certificatul de deces, a întors-o ca la Ploiești, pretinzând că a fost un caz de moarte aparentă. Fleacuri. Există cărămidă aparentă dar nu și moarte aparentă. Se dusec cineva să anunțe decesul, să cumpere luminări, să vorbească cu popa, să dea telegrame fulger. Avea o agendă încărcată. Mai greu a fost la poștă, că venise un curier de la o întreprindere cu o tașcă de telegrame și recomandate și ținuse ocupat ghișeul aproape o oră. Greu a fost și la Telefoane unde s-a făcut apel greșit la un alt număr, apoi a fost un post ocupat, pe urmă n-a fost «fir». Greu a fost și cu popa. Cică nu era moarta din parohia lui. Bun e Dumnezeu, că El are o singură parohie în toate galaxiile și nebuloasele. Greu a fost și la Întreprinderea de pompe funebre. Cică n-au cosciuge gata, dar la o comandă fermă, achitată dinainte, s-ar face și cosciugul în trei zile. Poate chiar și în douăzeci și patru de ore, dacă se lucrează în trei schimburi. Cel mai ușor a fost la eliberarea actului de deces. Dialogul de mai jos arată într-adevăr cit se poate de nesperat de ușor a fost:

— Cum o chema pe tovarășa decedată?

— Micșunica Vizitiu.

— Virsta?

— 89 de ani.

— Bravo, frumoasă etate! A suferit de ceva?

— Se plîngea că are platfuss.

— Avea umor bătrîna... Poftim actul de deces. Un moment: buletinul de identitate rămîne la noi.

După două zile și două nopți, poate că n-o să mă credeți, Micșunica Vizitiu a înviat. Eram adunați în păr, fiindcă între timp au fost izbutite absolut toate performanțele: și telegramele fulger, și avizele telefonice, și colacii (comandă specială la întreprinderea de morărit și panificație «Stăruința»), cit pe aci să fie gata și cosciugul. Găsiseră scinduri, cuie, vopsea, le daseră la rîndea, le tăiaseră la milimetru, numai să le încheie și să le dea un baiț potrivit. Ce necaz ne-a mai făcut și soacra asta care nu s-a îndurat să expire nici măcar la 89 de ani! S-a ridicat în fund și ne-a întrebat:

— Ia te uită, venirăți toți! V-ați luat concediul legal de odihnă în aceeași serie? Da' ce-s cu lumină-

rile astea? Iar s-a oprit curentul la uzină?

Tremura inima-n noi de frică. Nici nu știam cum s-o luăm. Ca pe un vis, sau ca pe o glumă? Am luat-o ca pe o glumă. Tristă. Zic:

— Soacră mare, cum a fost pe tărîmul celălalt?

— Ia nu mai cobi! Am dormit!

Am adus medicul care-i dăduse (din birou) certificatul de deces. Zice:

— Te doare ceva?

— Mi-au înțepenit șalele.

Cineva din casă a explicat: «nu puteam face focul în cameră, să nu se strice. I-am pus nițică gheață naturală, că știți, în orașul nostru n-avem fabrică de gheață bloc.»

Doctorul iar se întoarce spre bătrîna și-o întrebă:

— Dar cum s-a petrecut?

— Ce știu eu? Nu-s doctor. Habar n-am.

— Zi treizeci și trei.

— De ce să zic treizeci și trei?

— Asta face parte din testul nostru, să verificăm.

— Și ce-i dacă zic 33? Nu zic.

— Atunci suflă în oglinjoara asta.

— Poftim. Acum ești mulțumit?

— Să-ți iau tensiunea.

— Și după asta?

— Să-ți văd urechile dacă s-au necrozat.

— Uite ce e: dă-mi buletinul și ia-ți certificatul îndărăt.

— Oh, doamnă, dar nu-i așa de simplu. Un certificat de deces se anulează greu. Trebuie o cerere, trebuie o comisie...

I-am lăsat să vorbească și am dat fuga la «Pompe funebre». Ajung acolo și zic cu glasul sugrumat de emoție:

— Gata-i cosciugul?

— Mai avem de chituit în citeva locuri, apoi să batem literele și cifrele.

— Nu mai bateți nimic, tovarășilor, deoarece soacra mea a înviat.

— Condoleanțele noastre și să fie sănătoasă, dar comanda nu mai poate fi anulată.

— Dar e un caz de forță majoră...

— Ce putem face? Ați achitat, am tăiat chitanță, am depus banii la bancă... Nu vedeți ce scrie pe avizul de colo?

Într-adevăr, pe aviz scria alb pe negru: «MARFA ODATĂ VÎNDUTĂ NU SE MAI PRIMEȘTE ÎNDĂRĂT». Era clar. După o jumătate de oră iau cosciugul cu un căruț și-l transport acasă. Soacră-

(URMARE ÎN PAG.15)

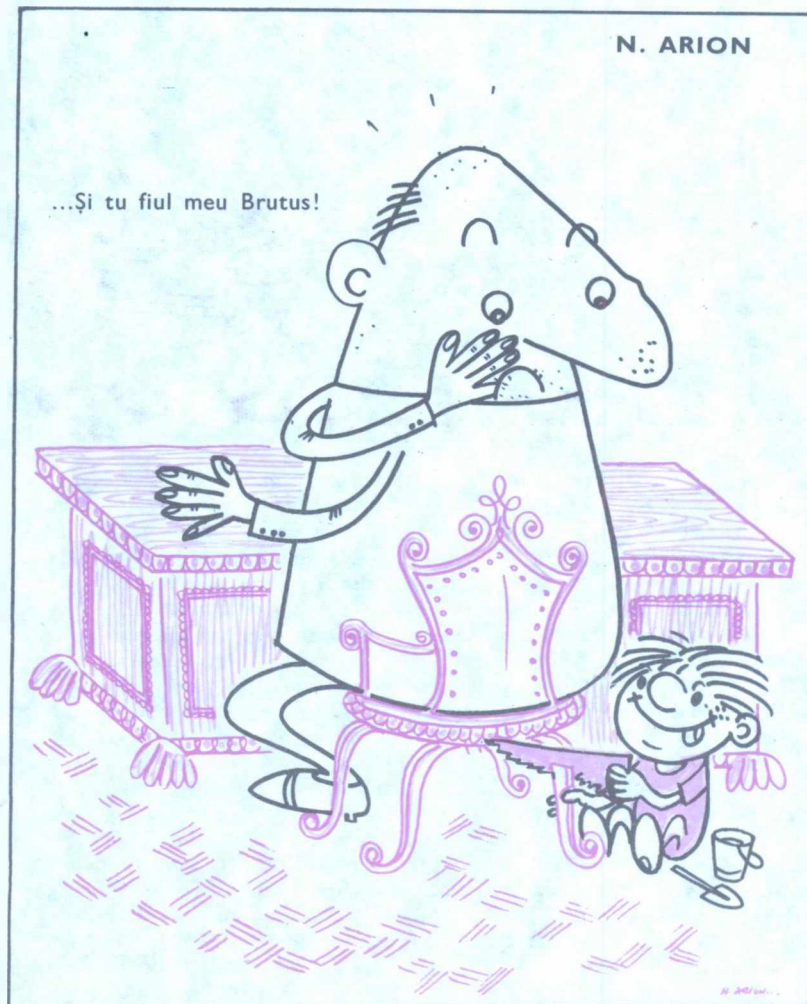
AZUȚ, MATRIMONIAL

Am căpătat un chef de înșurătoare ceva nemaipomenit! Pe cinstea mea că nu vă mint! Văd în jurul meu numai cazuri de astea: unul se însoară, altul se logodește, unul are un copil, altul are doi, iar eu stau cu încă doi filozofi, beau coniac cu borviz și ridem deăștia care își incuie «libertatea» la ofișerul stării civile. Ei bine, dragii mei, m-am săturat! Vreau să intru la stăpin, vreau să intru la jug, vreau să trag la ham, e bine? Vreau și eu, cînd viu la prînz acasă, să mă întîmpine o soție brunetă, sau blondă, sau șatenă, sau sandré (prefer blondă) și să-mi spună: «Bine ai venit, dragul meu! Știi că mi-a fost dor de tine?» Vreau și eu să iau masa cu o soție de 28 sau de 32 sau de 36 de ani (prefer de 30) care să-mi spună — după ce a citit revista: «Dragul meu, singurul articol bun este al tău! Mă întreb de ce i-o fi mai publicînd și pe alții!».

Desigur că asemenea lucruri ar putea să ți le spună și o persoană care nu ți-e soție, dar la persoana respectivă mai poți bănuși niște ascunzișuri: «Dumneai vrea să mă măgulească, să mă ciștige! Degeaba, n-o cred, vrea s-o iau de nevastă!» Pe cînd pe nevastă-ta, gata, ai luat-o, de ce să n-o crezi, nu? Eu pun însă numai citeva condiții. Mai întîi, domnule, să nu fie mai înaltă decît mine. Că dacă mă întrece la înălțime, înseamnă că facem număr de circ și eu, nu că am ceva contra circului, dar nu vreau să mă simt toată viața în manej. A doua condiție este, cum să spun, la fizic. Nu pretind ceva ca în povești, «că la soare te puteai uita, dar la dînsa ba». Nu. Eu cer ca la soare să te poți uita, dar și la ea. Că dacă nu mă pot uita la ea, vă rog să mă iertați, dar eu mă arunc pe fereastră. Știu, știu teoria că în primul rînd contează caracterul, dar eu am niște mici pretenții și în al doilea rînd, că dacă există numai primul înseamnă să sting lumina și la prînz, și e degeaba că bate lumina de afară. În sfîrșit, a treia condiție este ca persoana să aibă cel puțin o sută de grame de creier. Aici

N. ARION

nu fac nici o reducere. Accept un centimetru în plus la înălțime, nu vreau miss România, nici pe miss București, ba nici pe miss Sectorul în care locuiesc eu, dar la suta asta de grame nu fac nici o reducere. Nu las nici un gram, că e jale. S-a constatat, din timpuri străvechi, că cele mai mari nenorociri au la bază lipsuri de creier și, când te procopsești cu un asemenea «caz» nu mai este nimic de făcut pentru că vedeți și dv., inimi se mai pot grefa, însă creieri ba.

Aceste trei nu prea pretențioase condiții fiind indeplinite, sint hotărît să-mi iau la revedere de la cei doi amici ai mei, partizani ai bur-lăciei totale, permanente și definitive, ca și de la toate persoanele care susțin, cum de pildă spunea deunăzi o stimabilă super mini-jupistă: «Dragii mei, a declarat ea într-un cerc intim, după mine căsătoria este o instituție depășită». Duduia, care număra în jur de 42 de primăveri, care primăveri dacă te-ai lua după cum arăta persoana, ai fi spus că au fost 42 de ierni, duduia deci a avut un trecut foarte zbu-ciumat, în care numai căsătorii au fost patru. Iar acum, din câte știu, ar da oricît să poată reintra în această instituție, dar întrucît nu mai găsește angajament spune că strugurii sint depășiiți.

În concluzie, ca să revin la subiect, adio «Dunărea», adio «Milcov», adio «Trei stele», adios muchachos!

Și încă ceva. Cine cere, trebuie să și dea: am un Renault de asfalt și un haz nemaipomenit.

Sau invers.

Dar merge și invers, că din asta n-a murit nimeni.

SADI RUDEANU

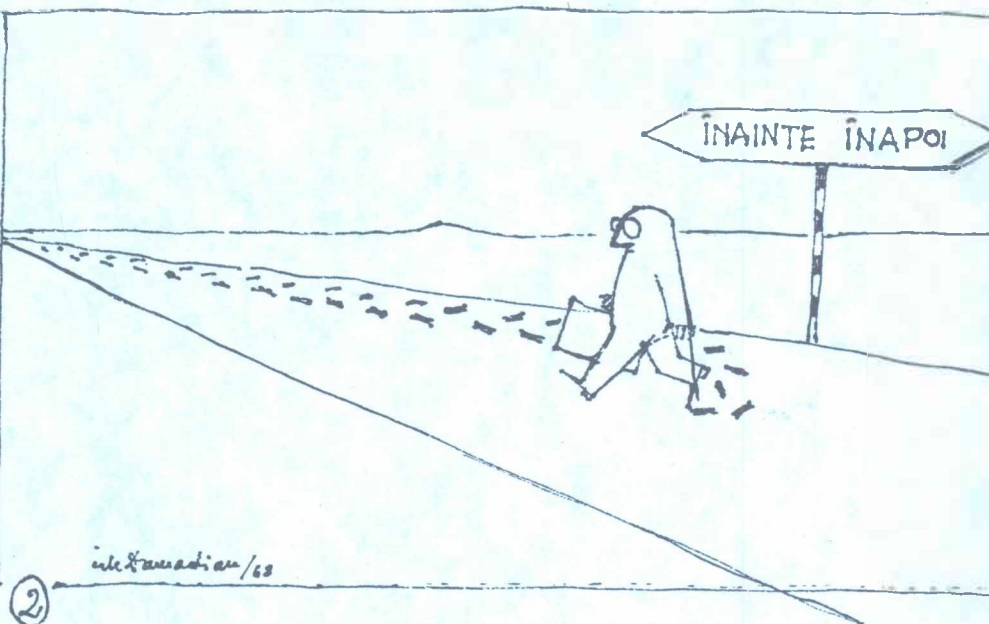
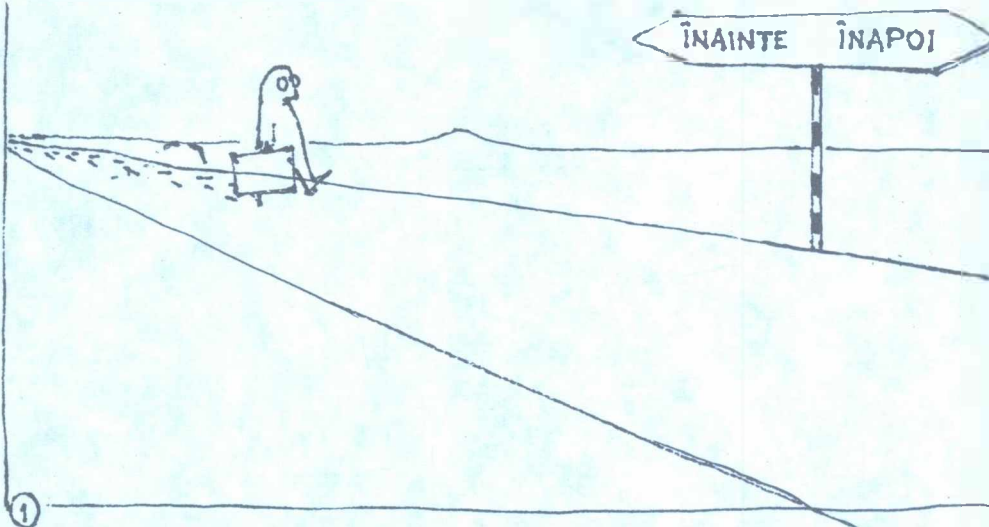
P.S. Am omis să adaug la cele trei condiții pe care le-am arătat încă două: ochi albaștri și descifrare pagină carte la prima citire.

Să fie cu noroc.

S.R.

CIK DAMADIAN

2

V. VASILIU

— Și de ce i-ai spus mamă infirmierei că ești un pacient?
— Ca să te pot vedea!!!

VICTOR SIVETIDIS

Cărăruia și șoseaua

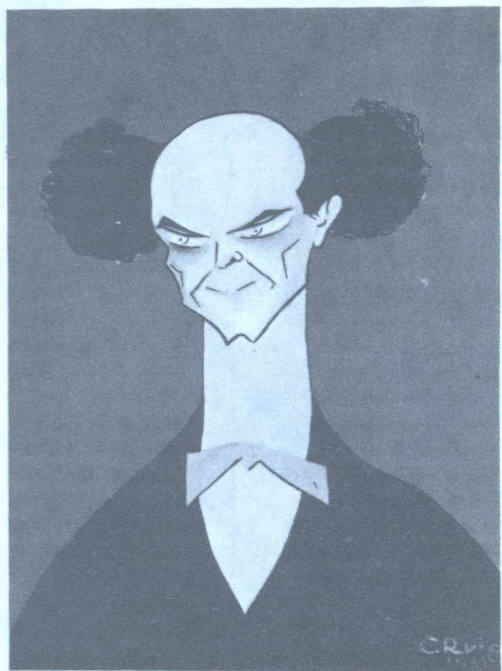
Șoseaua nouă, asfaltată
Întinsă, largă și curată
Vedeai cum, strîmbă și cam șuie,
O însoțea o cărăruie
Pe stînga la vreo zece pași
Cînd prin porumb, cînd prin imaș.

— Ascultă, soror, nu mă face
Să te insult. Lasă-mă-n pace!
Mă mir cum de nu ți-e rușine
Să te ții lipcă după mine.
Nu vezi că nu-s de teapa ta,
Că nu-s cărare ci șosea?
Pînă mai ieri-alaltăieri
Lucrăra șapte ingineri
Maestrii-n poduri și șosele
De dragul frumuseții mele.
Pe mine circula mașini
Cu albe nimburi de lumini
Într-o viteză calculată
Între rachetă și săgeată.
E drept că uneori suport
Cîte-un vehicul de transport
Tixit de saci, car sau furgon
Sau chiar autocamion
Ce-mi face adesea de ocară
Geometria nobiliară.
Da'n orice caz nu sint ca tine
Murdară, strîmbă și, în fine,
Pierdută printre bolovanii
De foarte multe zeci de ani.

— Așa e, mergem împreună
Desigur o distanță bună,
Fapt care văd că nu-ți prea place,
Îmi pare rău, dar n-am ce face.
Dar iată că ne despărțim,
Și eu, drumeagului anonim,
O iau încetșor în sus
Spre piscul ăla din apus
Pe care-l vezi arareori
Ieșit cu capul printre nori.
Eu ocolesc prăpăstii vaste
Și singer muntele în coaste
Cînd sprinten urc spre înălțime,
Avînd un singur pas lățime.
Eu duc pe unii temerari
Cu sufletele de icari
Spre culmea aspră ce-i desparte
De izbîndire sau de moarte.
După cum vezi, în mine port
Deosobirea milenară
Dintre idealuri și confort.
Aceasta-i misiunea mea
Ce nu-i nici simplă, nici ușoară,
Eu nu-s ca tine o șosea
Să zac cu burta la pămînt
Și de aceea mă frămînt
Să urc spre pisc
Cu orice risc.

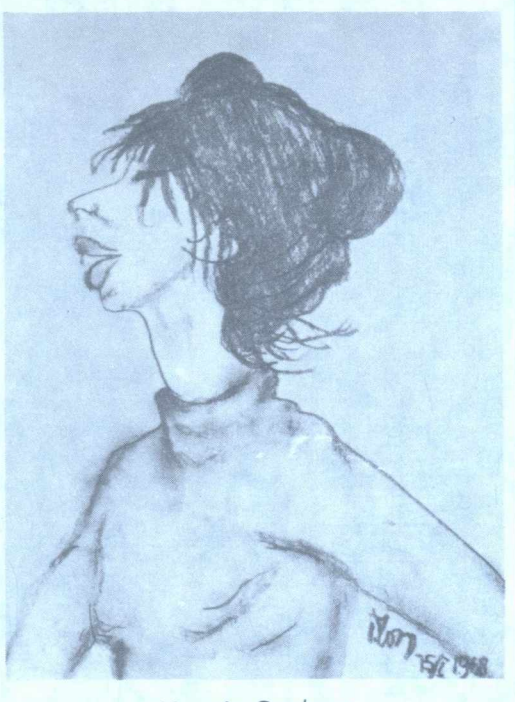
Traducere în versuri din
limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

7

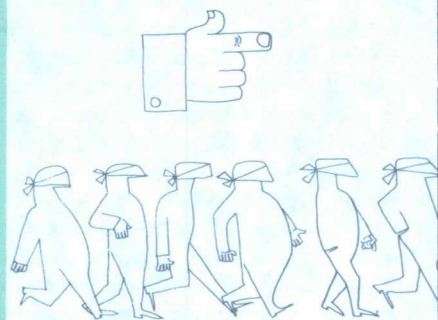
N.D. Cocea

IOSIF ROSS

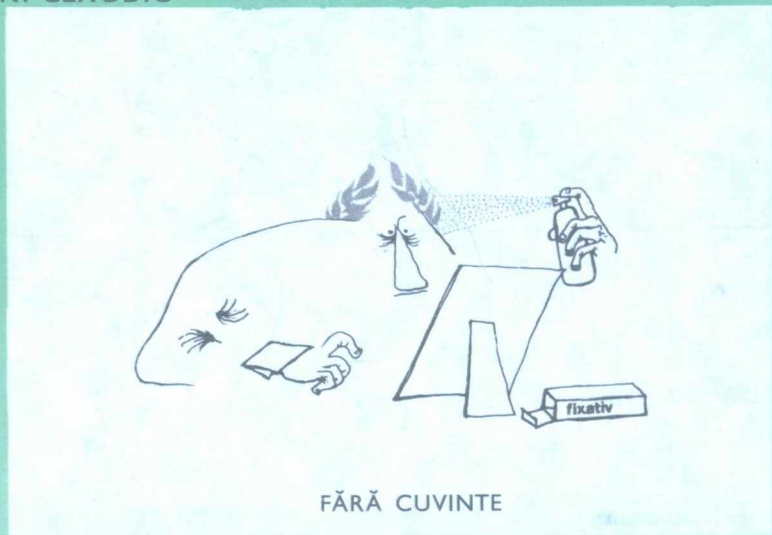
Marcela Cordescu

CIK DAMADIAN

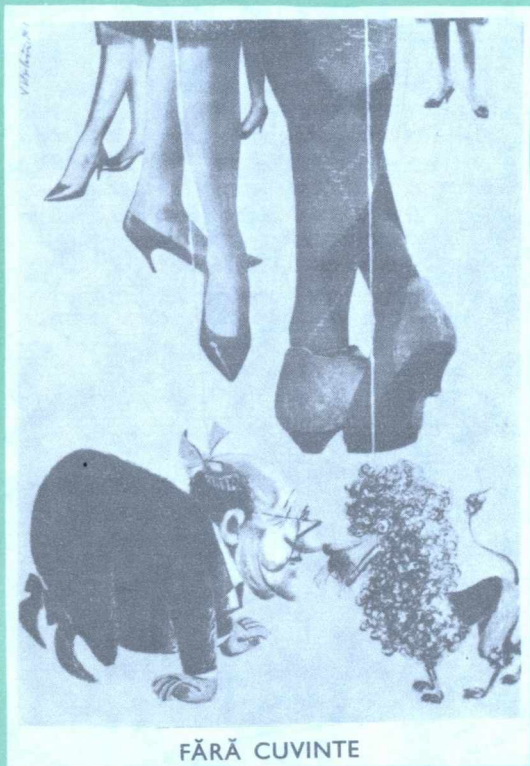
ANTICONFOR

N. CLAUDIU

FĂRĂ CUVINTE

V. VASILIU

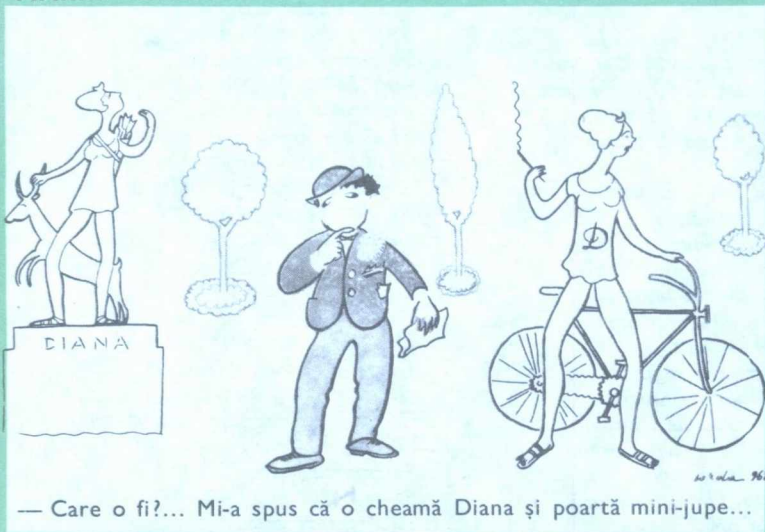
FĂRĂ CUVINTE

GOPO

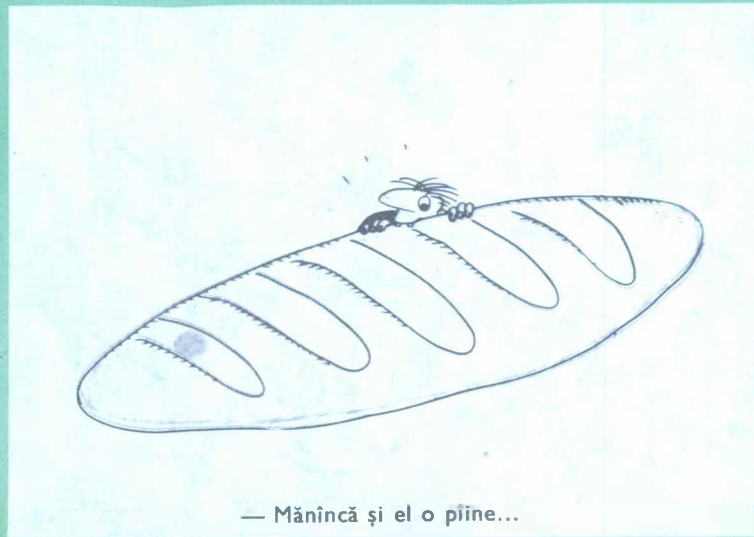
Trans

MARIN IORDA

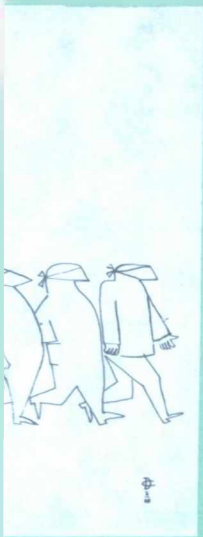

— Care o fi?... Mi-a spus că o cheamă Diana și poartă mini-jupe...

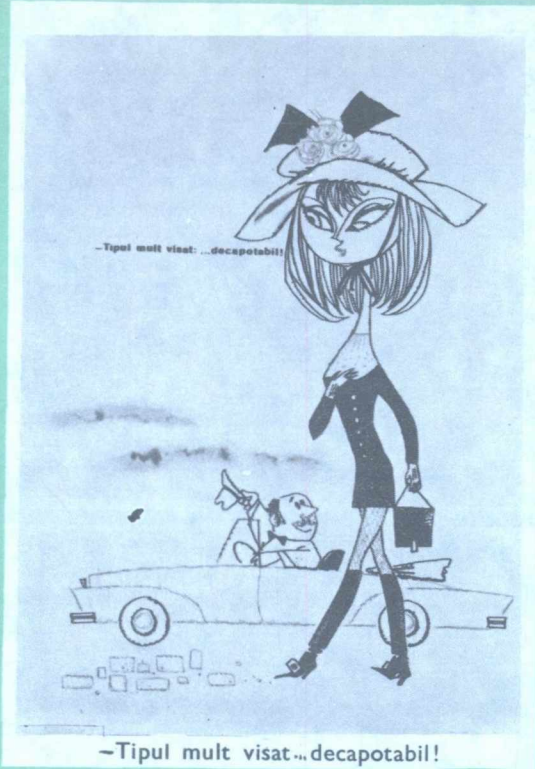
N. ARION

— Mănincă și el o piine...

EUGEN TARU

-Tipul mult visat...decapotabil!

ADRIAN LUCACI

METAMORFOZĂ

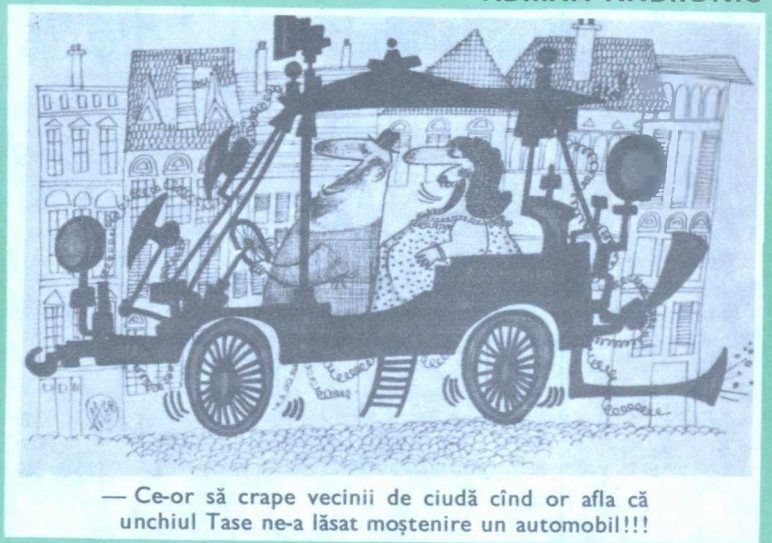

A. POCH

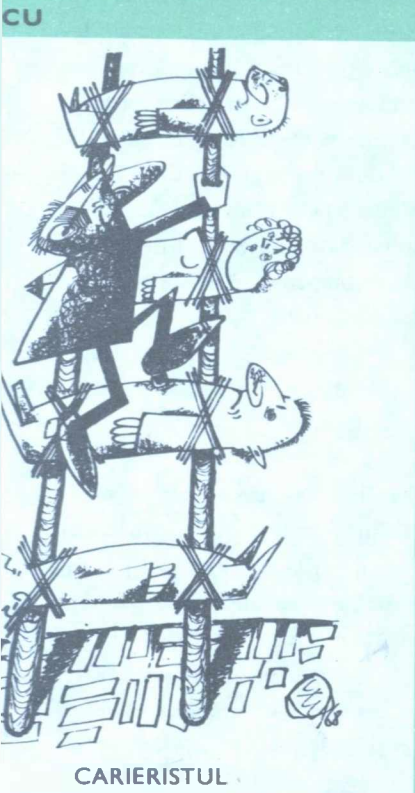
PRECOCITATE

ADRIAN ANDRONIC

— Ce-or să crape vecinii de ciudă cînd or afla că unchiul Tase ne-a lăsat moștenire un automobil!!!

ALTE DESENE DIN «SALONUL UMORIȘTILOR» ÎN NUMĂRUL VIITOR

CARIERISTUL

GRAD

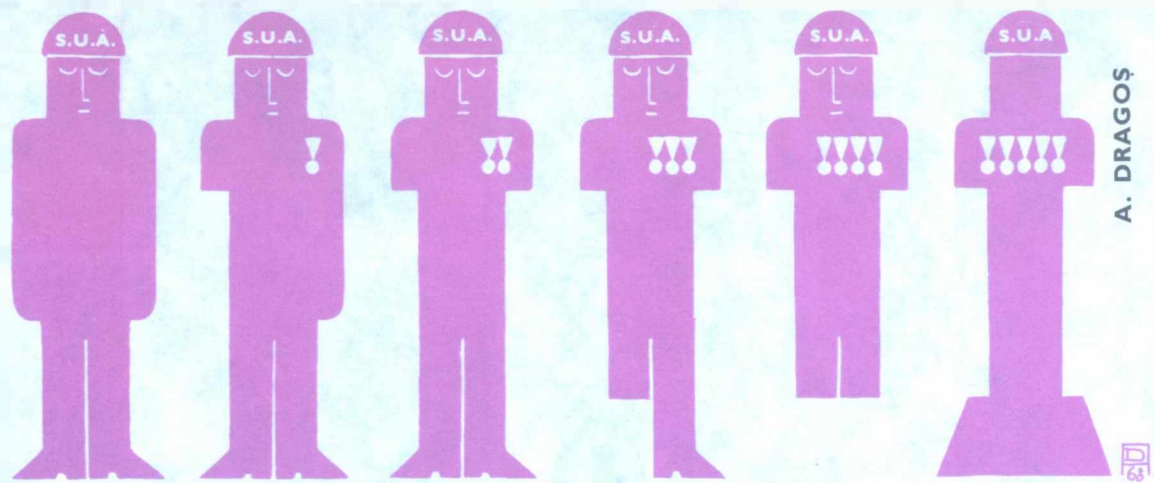
FĂRĂ CUVINTE

I. DAVIDESCU

SUPRANORMATIV

Ulf
Kjell

A. DRAGOȘ

FĂRĂ CUVINTE

ȘTEFAN TITA

ROMANȚA

*Iubita mea cu mini-jupă
Ne-am întâlnit într-un amurg,
Sorbeam din a visării cupă
Și ne simțeam ca într-un burg.*

*În jurul nostru, seniorii
Spre mini-jupa ta priveau
Și-ai geloziei reci, fiorii
Tot sufletul mi-l săgetau.*

*Desigur ne-am văzut și după
Prinși de-ale dragostei vâpăi,
Și ai venit cu-o mini-jupă
Mai mină decît cea dintîi...*

*Privirile mai mult acuma
Ca un magnet le atrăgeai,
Simțeam cum cade-n suflet bruma
Deși eram în luna mai...*

*Și-ai vrut să mergem mină-n mină
Să fim ca Eva și Adam,
Iar eu cu gura mea păgînă
Ți-am spus atunci tot ce gîndeam :*

*— O, de-ai fi Eva, drept rochiță,
De-ai sta în rai un ceas măcar,
Tu n-ai purta frunza de viță,
Ci-o mini-frunză de mărar...*

EPIGRAMA

Fotbaliștilor prezenți mereu în localuri.

*Pe teren mereu ne-arată
Și e lucru hotărît :
Trage foarte rar la poartă
Cine trage des pe gît.*

Unei vînzătoare nepoliticoase de la un raion cu dulciuri.

*Cînd te văd cu-atîtea toane
Și cu mina ca de soacră,
Mă întreb : între bomboane
Cum de poți rămîne acră?*

VIRGIL SCHIOPESCU

UMOR DE PE

ALTE MERIDIANE

● Culmea politeței: să închizi fereastra în urma ta, după ce te-ai aruncat în gol.

● În 1940, un magazin bombardat și distrus purta următorul afiș: «Mai deschis ca oricînd».

● America a fost descoperită înainte de Columb, dar secretul a fost bine păstrat.

● Marius nu izbutește să aprindă un chibrit. Cînd, în fine, găsește unul care nu-i face dificultăți, îl ia cu grijă și-l păstrează pentru vremuri grele.

● Un puști îi arată unui coleg degetul mic:

— Știi de ce eschimoșii nu folosesc acest deget?

— Nu.

— Fiindcă este al meu.

● Un soț a cărui soție se îmbolnăvise brusc, se trezi de la o zi la alta, obligat să-și îngrijească singur cei cinci copii.

În prima dimineață, după ce le dădu, cu chiu cu vai, micul dejun, îi expedie pe toți la școală. Nici nu apucă să răsuflă ușurat, cînd auzi bătăi în ușă. Cînd deschise, îl găsi pe cel mai mic, care spuse printre lacrimi.

— Eu încă nu merg la școală!

● Paul Henri Spaak nu știa ce-i plictiseala.

— Dacă o oră mi se pare lungă, spunea el, îmi amintesc că nu va reveni niciodată și dintr-o dată mi se pare teribil de scurtă.

● Scriitorul Peter de Vries:

— Pentru mine, lumea este o casă de fier cu cifru, dar cifrul se găsește în interior.

● Directorul îi explică unui funcționar că n-are de ce să se teamă de automatizare, deoarece încă nu s-a inventat o mașină care să nu facă nimic.

● D. Dupont e om de treabă. Într-o zi, întorcîndu-se acasă, întîlnește pe scară o doamnă cam voluminoasă, care căra, cu mari eforturi, un pachet. Amabil, se oferă să i-l ducă la etajul VII, unde locuia doamna. Odată ajunși, aceasta îl întrebă dacă fumează. În speranța unei recompense, d. Dupont îi răspunde afirmativ.

— N-ar trebui, îl dojeni doamna, ai o respirație prea dificilă pentru vîrsta dumitale.

● Televiziunea dintr-o capitală europeană transmite un spectacol de music-hall. Toată familia îl urmărește cu atenție, inclusiv micul Pierrot, în vîrstă de 8 ani. Văzînd cît e de atent, tatăl său îi spuse:

— Trebuie să te culci, puiule, uite și doamnele au început să se dezbrace.

Trad. de S. Ch.

— Vreți să fiți soția mea?

FENOMEN NENATURAL

În Orașul Nou din Reșița s-a descoperit o porțiune de teren caldă, mai ales în timpul iernii. Specialiștii deplasați la fața locului au rămas uimiți în fața acestei descoperiri, iar alții, care și-au revenit, au mai făcut o descoperire: o conductă îngropată în acel teren, care conductă era de termoficare, îl încălzea. S-a mai descoperit apoi că respectiva conductă făcea parte din Microraioul 2, care ar fi urmat să ia ființă în Orașul Nou din Reșița. Ba chiar s-au și turnat fundațiile blocurilor 34 și 35. Ulterior turnării, lucrările s-au sistat. Dar anterior turnării s-a tras conducta de termoficare până la locul cu pricina. Și, conform proverbului care spune că microraioul trece, dar conductele rămân, au rămas și cele de aici și încălzesc de doi ani pământul.

Mă rog! Treaba de care era nevoie nu s-a mai terminat (blocurile), de treaba care s-a terminat nu mai e nevoie (conducta), dar povestea poate fi valorificată cu un pic de inițiativă! Terenul respectiv, care e cald în timpul iernii, poate fi prezentat ca o curiozitate a naturii și ne mai facem rost de un punct turistic!

Că tot nu se vede conducta (și nici cei care s-o ridice și s-o întrebuițeze cu folos în altă parte).

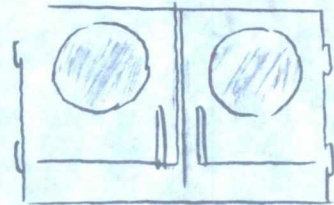
Că nu se vede conducta e explicabil: e îngropată în pământ! Dar dumnealor?

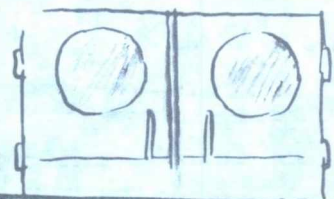
A. POCH

K.O.
UN FILM AL STUDIOURILOR BUCUREȘTI

K.O.
UN FILM AL STUDIOURILOR BUCUREȘTI

A. POCH

FĂRĂ CUVINTE

AUTOCRITICĂ

— Profesia?
— Umorist!

T. PALL

"@LENC@i-uri"

Unui boxer
Reprofilat, boxerul Nae,
La aprozar e vânzător,
Și-adesea, binevoitor,
El cântărește cu... bătaie!

AL. CLENCIU

Unui sprinter
Rămii paș, că nu e fleac,
Ce viteză-n el ascunde;
Doar în 7—8 secunde,
Face «suta»... de coniac!

Unuia cu magnetofon
Cînd pleca de pe verandă,
I-a strigat ea, dumnealui:
«Cînd te-ntorci, adu și-o bandă»!
Și-a venit cu... șleahla lui.

CEI 11 MAGNIFICI

Există o dispoziție care dă dreptul celor transferați dintr-o localitate în alta să primească o sumă de bani, care, în termeni contabili, se numește indemnizație de transfer. De exemplu, dacă dumneata din Brașov te transferi la Caracal și cu postul și cu locuința, primești o astfel de indemnizație.

Cîțiva ingenioși salariați ai fostului trust Gostat din Medgidia au recurs la următorul raționament aducător de substanțiale venituri: «legea are niscaiva lacune. De ce dacă mă mut de la Chitila la Mizil primesc indemnizația și dacă mă mut de pe strada Sfintul Pafnutie pe strada Sfintul Sisoe nu primesc? În definitiv, și așa și așa mă mut. Ce mi-e 5 kilometri, ce mi-e 100 de kilometri? Tot mutat înseamnă că e»...

Odată încheiat raționamentul, bravii salariați au purces la traducerea lui în bancnote. Și astfel, 11 vajnici salariați, la nivel de șefi și adjuncți, transferați de la Gostat la diverse alte întreprinderi tot în Medgidia, și-au făcut formele, și le-au aprobat, și le-au încasat și pe urmă s-a aflat că, de fapt, cu locuința au rămas tot în Medgidia. Raționamentul a costat Gostatul 65 000 de lei.

Cred că nici Pitagora n-ar fi pretins mai mult dacă i se comanda un raționament și care s-ar fi dovedit valabil 2—3 mii de ani. Pe cînd ăsta, cit a fost valabil? De la încasare pînă la publicare.

P.S.: Raționamentele au fost formulate și păpate de următorii savanți medgidieni (în ordinea intrării lor în fișicuri): Gh. Miștoiu, N. Rahău, N. Ristea, Gh. Tudoran, N. Pană, N. Cirtu, N. Stănilă, Gh. Panaite, Ion Trandafir, P. Petculescu, Boris Platon. Fie-le sancțiunea ușoară!...

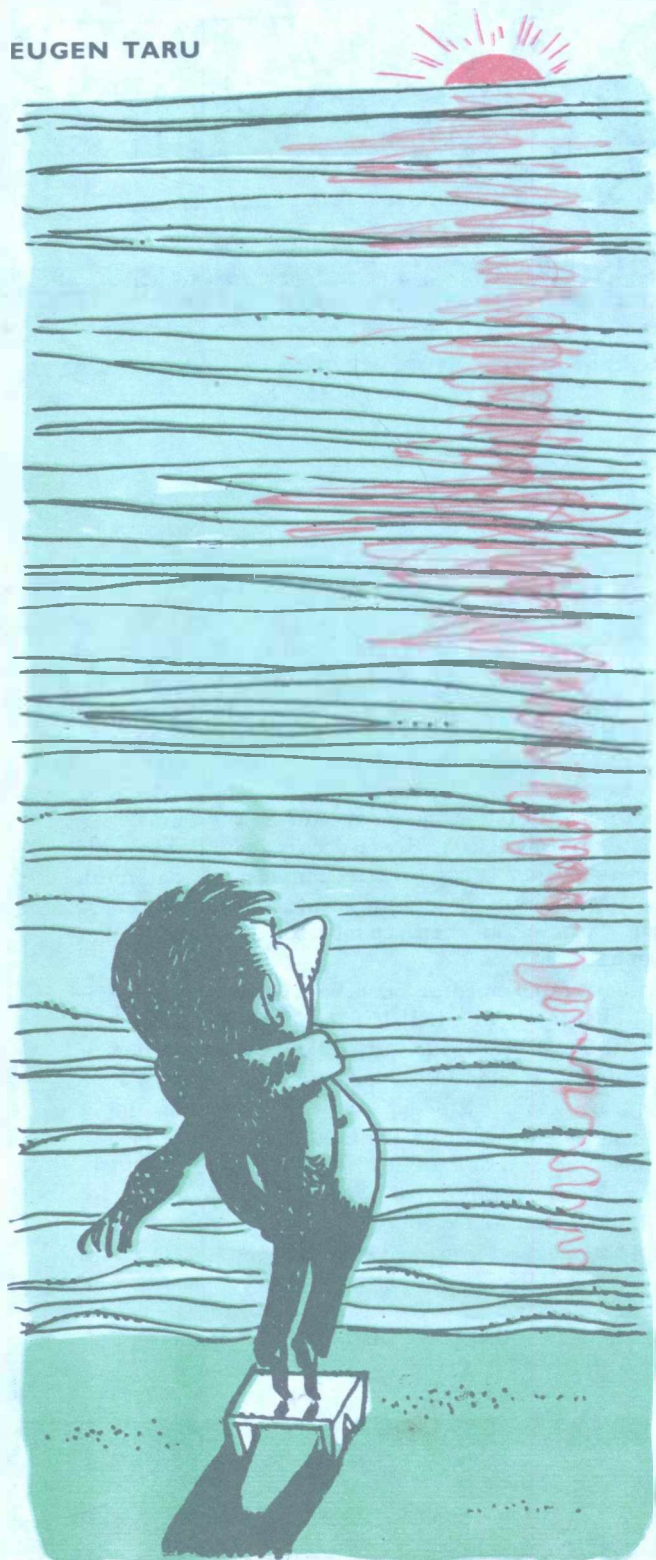

Auto-critică

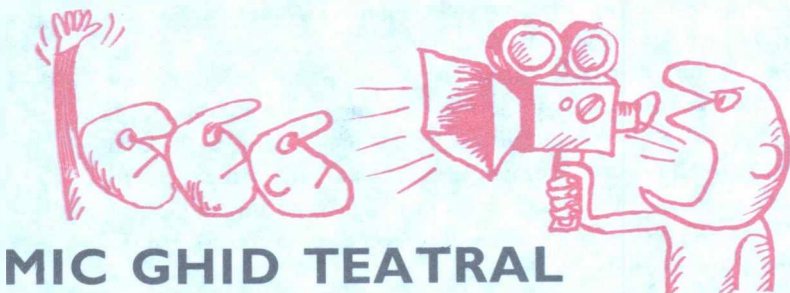
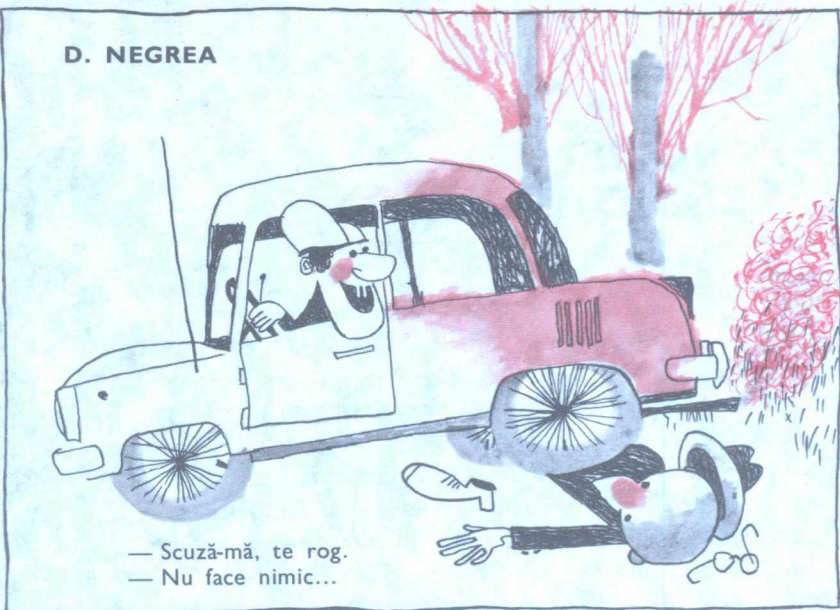

Poetul
și-a încheiat sonetul
cu vîi eforturi cerebrale...
(Era, ca să zic așa,
o capodoperă cerută
de o revistă cunoscută
ce publica doar «geniale»...)
Cum să zic, poetul l-a încheiat
și c-un oftat
s-a îndreptat tirînd ușor
papucii fini, spre dormitor...
Aici, alunecat în perne,
pe-agenda intimă așterne
bilanțul zilei ce-a pierit :
Azi, joi —
nimic deosebit!

EUGEN TARU

D. NEGREA

MIC GHID TEATRAL

Mare noroc, dom'le, pe capul spectatorilor de cinematograf! Nu trebuie să-și facă probleme cînd vor să vadă un film. N-au decît să deschidă ziarul la rubrica «Cinematografe», unde găsesc, pe lângă titlul filmului, numele sălii, adresa, telefonul etc. și o indicație exprimată prin ingenioase procedee grafice: bumbi, pătrățele, cerculețe sau chiar desene umoristice — pasă-mi-te — «Zboară», «Aleargă!», «Du-te!» (dar nu te grăbi!) sau — pur și simplu — (fără urmă de remușcare)... «Stai acasă!»

Juriul 'ad-hoc, care manevrează semaforul preferințelor, dirijînd publicul spre sălile de spectacol, pe baza unor criterii desigur științifice (vezi clasicul «ca nuca-n perete») se întrunește cu regularitate și emite sentințe — după părerea lui — inapelabile! Unii dintre membrii săi — cum e, de pildă — vajnicul criticastru al «Informației» T. Caranfil, sînt atît de necruțători — mai ales în producția autohtonă — încît pe bună dreptate se zice că iubitorii filmului se împart în două mari categorii: CINEFILII și CARANFILII!

Că publicul, marele public, care se înghesuie de dimineată pînă seara la porțile cinematografelelor procedează exact de-a-ndoaselea și ține să vadă filmul pe care e sfătuit să-l ocolească și... viceversa — asta e, cum se spune, altă mîncare de pește, curat nonconformism!

Dar bine că e totuși ajutat să aibă criterii de alegere!

Ce ne facem însă cu publicul de teatru, sireacul!

Pe el cine-l sfătuiește? Cine-l îndrumă oare să aleagă între «Hamlet» și... «Un hamlet de provincie»?

Iată de ce ne-am gîndit să venim în ajutorul publicului de teatru și să-l orientăm spre spectacolul preferat, dar fără «bumbi» sau «pătrățele», ci încercînd o catalogare a spectacolelor pe criteriul... profesional al fiecăruia sau chiar pe

categorii de preferințe, la alegere:

Pentru astronomi: Apus de soare Lucașfăur, Steaua fără nume, Cînd luna e albastră, Luna dezmoșteniților, Stele căzătoare, Cu picioarele pe pămînt.

Pentru meteorologi: Viforul, O noapte furtunoasă, Visul unei nopți de iarnă, Crivățul de-aseară.

Pentru juriști: Procesul Horia, Marțorii se suprimă, Incident la Vichy, Hoții, Lovitura, Jocul adevărului, Ucigaș fără simbricie.

Pentru coșfari: Cîntăreața cheală, Bărbierul din Sevilla.

Pentru financiarci: Pungața cu doi bani, O femeie cu bani, Opera de trei parale.

Pentru dansatori: Tango, Damenvals, Hora domnițelor.

Pentru electricieni: Comedie pe întuneric, Scurt-circuit.

Pentru zoologi: Rinocerii, Goana după fluturi, Cocoșelul neascultător, Tigrișorul Petre, Șoricelul și păpușa. Acest animal ciudat, Oameni și șoareci, Rața sălbatică, Monstrul din Samarkand, Liliacul.

Pentru familisti: Părinți teribili, Neptolul lui Rameau, Surorile Boga, Fiicele, Văduva veselă.

Pentru mandatari: Să nu-ți faci prăvălie cu scară.

Pentru celibatari: Candida, Femei singure.

Pentru croitori: Regele gol, Îmbărcăți pe cei goi, Croitorul fermecat.

Pentru tîmplari: Doi pe un balan-soar.

Pentru constructori: O casă onorabilă, Cocioabele Londrei.

Pentru bijutieri: Topaze.

Pentru bisericosi: Sfîntul, Sfîntul Mitică Blajinul, Miracolul, Restaurarea hainelor Sfîntului Augustin, Micul Infern.

Recomandările noastre vor continua pe măsura modificării repertoriului.

S. MASSLER

Pseudo-cronica TV

Eu, o vreme, despre televiziune.
Am avut doar gânduri și cuvinte bune,
Chiar dacă pe-alocuri era plicticoasă,
Îmi ținea soția simbăta în casă.
Cum să meargă Mimi barem la un «jour»
Și să nu palpite pentru Roger Moore?
Ea privea ecranul mută ca mormîntul,
Exclamînd la urmă: — Dulce mai e «Sfîntul»!
Cînd apoi «Baronul» a venit în schimb
Cu tablouri rare, însă fără nimb,
Ea rămase-acasă simbăta cumînte,
Urmărind atentă luptele «nesfînte»,
Pînă ce în casa noastră aparatul
I-a adus drept oaspe nou pe «Evadatul».
Nu era un june, bietul fugitiv,
Și avea pe urma lui un detectiv
Zis «El teniente», care îndelung
L-a frecat pe Kimble pîn-a dat de ciung.
Mimi, fiind totuși inimă miloasă,
Continuă să șadă simbăta acasă,
Fără a-mi pretinde să o scot la Cina

Sau la Operetă că am luat chenzina.
Dar aceste toate au fost iluzorii
Pînă apărură și «Răzbunătorii»,
Cu o eroină, pare ea cucoană,
Însă se arată simplă huligană:
Cum apare-n scenă, furioasă, bate
Fiind ne-ntrecută în acel karate
Și c-un lat de palmă, ea, imediat,
Lasă-n nesimțire orișice bărbat.
De atunci nevasta mea se antrenează,
Și karate-ntr-una ea asimilează
Și tot serialul. Scumpa-mi dulcinee
Zice încîntată: — Asta da, femeie!
Păi așa stînd treaba, mai pot îndrăzni
Să merg la o bere cu colegii și
Să nu îi dau prima în totalitate?
Nu mi-arată dînsa ce-nseamnă karate?
Dar am o scăpare: vind televizorul!
Dacă de karate prinde Mimi dorul,
Simbăta spre seară, o să-mi iau soția
Și-i arăt karate la «Bijuteria».

V.D. POPA

Foarte bine

Stimați cititori, vă asigur că rîndurile ce urmează respectă la maximum exigențele unei literaturi de valoare, deoarece ele, puține cîte sînt, sînt foarte bogate în conținut: valoarea leii 1 500 000... Propriu-zis nu ele, ci subiectul lor, care este un depozit de prefabricate din beton a cărui documentație a fost întocmită de serviciul de proiectare al T.C. Iași și executat de inginerul Eftimopol Gh. Depozitul minune a fost ridicat în str. Bucium din Iași, iar Grupul 1 șantier este beneficiarul (dacă beneficiar se poate numi cineva care a aruncat 1 500 000 lei pe cele de mai jos).
Și acum cele de mai jos:

Documentația depozitului a fost astfel întocmită încît el nu poate fi folosit decît în proporție de 1/3. (A costat 1 500 000, înseamnă că de un milion de lei nu poate fi folosit). La punctul doi, a fost amplasat pe un teren mlăștinos, ca urmare astăzi este aproape complet inundat de apă. Deci peștele de la cap, iar depozitul de la fundament se strică. La punctul trei este vorba despre stelajele utilizate la susținerea prefabricatelor (pereți) de beton, care stelaje fiind executate conform proiectului, sînt greșite și deci prefabricatele (pereții) nu pot fi așezate între stelaje, ci numai unul peste altul, sau în linie, dar nu după dimensiuni, ci la grămadă, deci nici nu pot fi inventariate. În plus, din cauza spațiului dintre stelaje, neconform cu dimensiunile

prefabricatelor (pereților), acestea se fisurează și nu mai pot fi folosite căci nimeni nu se mută între patru pereți gata crăpați. De asemenea, harababura duce la înclinația fundațiilor de beton care susțin stelajele, mirosind a prăbușire. (Cine a făcut proiectul ăsta e un cap!).

La punctul 17, s-a construit în depozit și o linie ferată, care nu a putut fi folosită fiind greșit amplasată. Acum terasamentul ei face baie în apa intrată pe dedesubt și, în plus, s-a înclinat și ea conform proiectului. (Dacă în toată tragi-comedia asta linia ferată era bună, se strica tot hazul).

Urmează poanta finală, ruptă însă dîn viață și nu din imaginația bolnavă a autorului: la recepționarea acestei calamități, care a costat 1 500 000 lei, comisia respectivă a acordat calificativul «Foarte bine».

Și n-a murit nimeni, domnule, că uite dintr-un fleac de guturai se moare, și din asta nu!

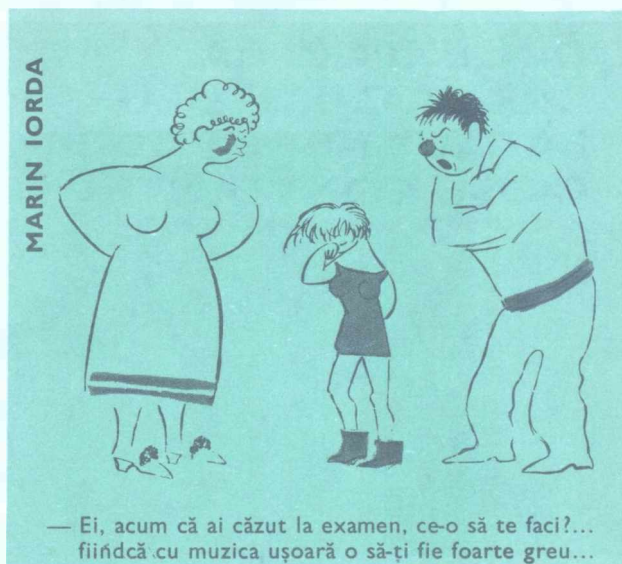
Acum urmează ca depozitul să fie refăcut și consolidat. Alți bani, altă distracție!

Dacă facem rost, publicăm în numărul viitor poza comisiei de recepție în plenul ei și portretul proiectantului!

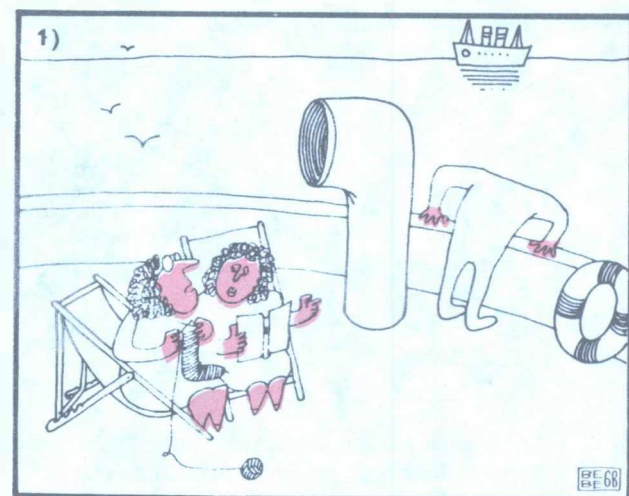
Îi facem celebri, domnule! De ce adică numai pe Dilinger, care își lua banii cu revolverul?

Uite că se pot lua și cu proiectul!

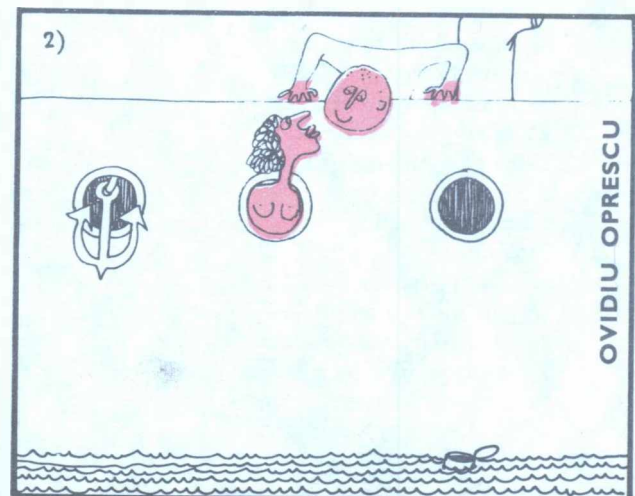
s.r.

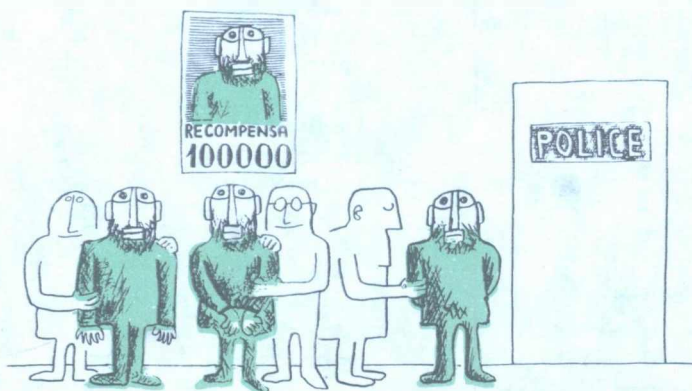
IOSIF TEODORESCU

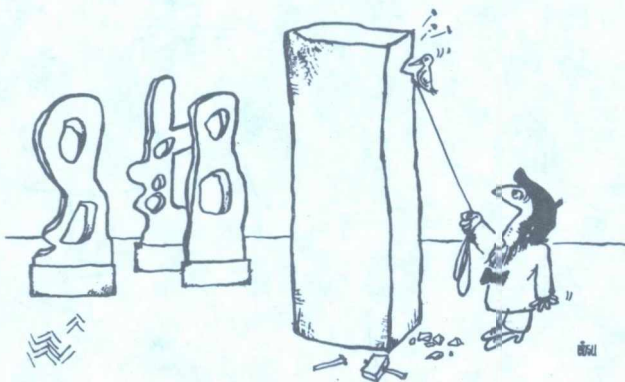
— Săracu! De cîte ori plecăm pe mare, suferă îngrozitor!

I. DOGAR-MARINESCU

DIN EXPOZIȚIA CARICATURISTULUI BĂCĂUAN CIOȘU CONSTANTIN

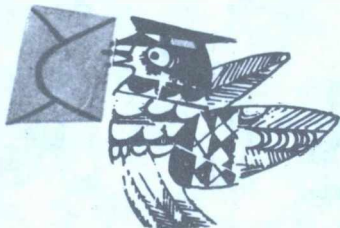

Comunicări

BRILL DAN

- Capetele pătrate dau din colț în colț.
- Boul nu știe să numere pentru că nu are degete.
- În iad e raiul dracilor.
- Literele sînt supărate pe mașina de scris pentru că «le bate».
- Ferește-te să te apuce risul în pădure.
- Numai lunatici știu cum răsare pămîntul.
- Dați-mi un punct fix și vă spun ce a zis Arhimede.
- Prefer laurilor un trifoi cu patru foi.
- Cînd te duci la dentist ține min-te: dinte pentru dinte!
- Eu sînt prevăzător: imi pun ceasul cu 24 de ore înainte.
- Dacă cineva te bate la cap să nu spui intră.
- Bancurile cele mai gustate sînt cele de... stridii.
- Ploaia nu știe niciodată de necazurile noastre pentru că ea, întotdeauna, e picată din cer.
- Focul laurilor e cel mai infumurat.
- Banul indiferentului n-are nici cap nici pajură.
- Omul a iubit, a muncit, și-a iscălit condica și... a murit.

Din POȘTA

REDACȚIEI

Din manuscrisele sosite pentru «Poșta Redacției» am ales cîteva, pe care le publicăm în numărul de față, pentru stimularea autorilor și a... viitorilor.

EPIGRAMA

Unei studente restanțiere:
Găsește, dragă, nota justă
În mode și-ale ei cerințe,
Prezintă-te cu mini-fustă
Dar nu cu mini-cușoștințe.

Unuia care a ajuns pe căi ocolite la un post însemnat:
Ești sus, pe culmea siderală,
Și pari înalt ca un gealat,
Iar eu mă-ntreb cu bănuială
Pe cine te-oi fi cocoșat?
I.LAN, Loco

Unor sportivi
(La Ploiești sînt două restaurante foarte frec-

ventate: «Dealul Mare» și «Valea Prahovei».)
Mulți sportivi de la Ploiești
Sînt sportivi afar' din cale:
Poți oricînd să-i întilnești
Cînd la «Deal» și cînd la «Vale».
IULIAN NEAGU, Ploiești

ANECDOTE

La medic:
— Boala dv. e ereditară.
— Foarte bine. Trimiteți nota de plată, tatei.

La policlinică:

Pacienta: — Nu fumez, nu beau, nu joc cărți, bărbații nu mă interesează.
Medicul: — Deci nu aveți nici un defect.
Pacienta: — Ba da. Mint.

La școală:

Profesorul: — Ce este o înșelăciune?
Elevul: — Dacă mă picați la examen.
Profesorul: — Cum așa?
Elevul: — Așa scrie în dicționar: dacă cineva

profită de neștiința cuiva pentru a-i cauza o pagubă...

C.V. Arad

Imunitate:

Un admirator: — Ce curent vă influențează mai mult, maestre?
Pictorul: — Curent? Doar dumneata imi deschizi ușa.

Comercială

— De cînd aveți așa de mulți clienți?
— De cînd ne-a pictat X interiorul. Se adună lumea ca la bilci.

Coincidență

Un vizitator: — Bine, dar acesta e un arc de motocicletă...
Sculptorul: — Întocmai. E un arc de «Triumph».

La meci

— Iarăși gol?
— Da. Sînteți singurul spectator.
VASILE ANTAL, Iași

La consultație

Medicul: — Dacă vrei să slăbești, trebuie să măninci carne slabă, piine prăjită și fructe.
— Înainte sau după masă?
ELENA POPOVICI, Loco

Urzico, de departe- ți seriu

DRAGĂ URZICO,

La căminul cultural din comuna noastră, activitatea este ca și inexistentă. Nu tu o conferință, nu tu o recenzie, nu tu un spectacol. Directorul căminului cultural — tov. Dragu Sandu — deși a fost deseori sesizat de această situație, nu a reacționat în nici un fel. Nici măcar n-a clipit sau tușit...

Uite așa a ajuns acest cămin cultural un lăcaș al tăcerii, unde nimic nu se aude, nimic nu se petrece și mai ales nimic nu se schimbă... Și pentru că situația la căminul nostru cultural e mereu aceeași — lumea a început să se plictisească. Doar pe tov. Dragu «programul» îl incintă. Pe cînd totuși o... premieră?

Horinceanu Nic.,
comuna Movileni, jud. Galați

URZICUȚO,

La începutul acestui an s-a terminat în colonia Popești, jud. Bihor, construirea a 60 de apartamente destinate salariaților Exploatarii miniere din Voievozi. Dar, apartamentele n-au fost date în folosință pentru simplul și totodată caraghiosul motiv că Exploatarea minieră nu a catadicsit să alcătuiască formele scriptice necesare pentru acei care

au dreptul să se mute în respecti-
vele locuințe.

Va să zică, 60 de apartamente noi
nouve și-au așteptat luni în șir loca-
tarii, iar aceștia nu au putut să se
instaleze în ele deoarece documen-
tele n-au fost încă întocmite.

De aici probabil birocratica expresie...
actele vorbește!

C. Constantinescu,
Colonia Popești, jud. Bihor

URZICO,

La magazinul «Victoria» din Capi-
tală funcționează la etajul V un raion
de autoservire cu produse de sticlă-
rie.

E drept că aici găsești tot ce do-
rești — de la pătărele cit un degetar
pînă la vase în care poți așeza un...
brad. Și cum marfa se preia de către
public direct de pe rafturi, treaba
merge foarte repede. În schimb,
raionul respectiv este servit de o
singură casieră la care pînă ajungi
durează de la o oră în sus datorită
aglomerației. Ar trebui deci să se
mai înființeze o casă și atunci totul
ar merge repede și bine.

Ce chestie, dom'le, tocmai la un
raion de sticlărie unde e atita transpa-
rență, onor direcțiunea magazini-
nului să nu vadă ce se întimplă...

Sandu Cristea, Loco

URZICO DRAGĂ,

Recent, I.C.S. «Alimentara» Con-
stanța, prin serviciul său de control
al produselor, a anunțat fabrica de
conserve «Valea roșie» din jud. Ilfov
că refuză preluarea celor aproape
10 000 de borcane cu fasole păstăi,
datorită faptului că prezintă sume-
denie de vicii calitative. Și atunci
«Valea Roșie» a trimis la fața locului
o delegată în persoana (revoltată)
a tovarășei Fonariuc G. Imediat ce

ea a sosit la Constanța, a făcut un
scandal de lung metraj, unic în ana-
lele divergențelor întreprin-
deri, neputînd să se împace cu ideea
că I.C.S. «Alimentara» are într-ade-
văr dreptate 100%...

Ca să vezi, după ce că benefici-
arul constănțean al fabricii «Valea
Roșie» a primit fasole păstăi ne-
comestibilă a mai obținut și un
supliment de cuvinte grosolane bob
cu bob.

Bine cel puțin că pentru astea nu
s-a făcut factură!...

L. Maria, Constanța

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

BA SE ÎNTOARCE!

(URMARE DIN PAG. 6)

mea a avut încă de copilă simțul
umorului foarte dezvoltat:

— Urcați-l în pod. Am să țin
porumb în el, că la iarnă ingraș un
porc. Tot la mine, sireaca, mincați
voi cele mai gustoase răcitur.

Nu i se anulase încă certificatul
de deces, încă nu ne trecuse spaima,
dar soacra, o poamă și jumătate
(acră), așezată în fruntea mesei,
făcea nazuri și obiecții la colaci:

— Au băgat prea multă vanilie
în aluat.

La sfîrșitul parastasului, nu știu
cine, poc, cu această întrebare:

— Madam Micșunico, spune-ne
și nouă, care-i moartea cea mai ușo-
ră?

Sorbînd cu sete un șprîț, rosti
filozofic:

— Moartea altuia...

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

MINI--CRONICI DRAMATICE

«Cine l-a ucis pe Carol al VI-lea?»

Ce-ntrebare negîndită

Poate pune comedia.

Lumea doar e lămurită

Cine l-a ucis: Regia!

«Se caută un mincinos»

Printr-un afiș ingenios

«Se caută un mincinos».

Probabil, el e necesar

Pentru o cronică-n ziar.

«Mușcata din fereastră»

De mulți ani în țara noastră,

Lumea i-a rămas fidelă.

Deci «Mușcata din fereastră»

A ajuns o imortelă.

«Căutătorii de noroc»

Se vede fără echivoc

Și la parter și la balcon

«Căutătorii de noroc»

Au și pe scenă ghinion.

«Paharul cu apă»

Nu poate omul să priceapă

Și cade gîndurilor pradă.

Pe scenă ai pahar cu apă,

Iar la bufet ai oranjadă.

«Jaguarul roșu»

Dintre piesele cu carul,

Ca să fac soției placul,

Am ales ieri «Jaguarul»...

Dar mai bun e Cadillac-ul!

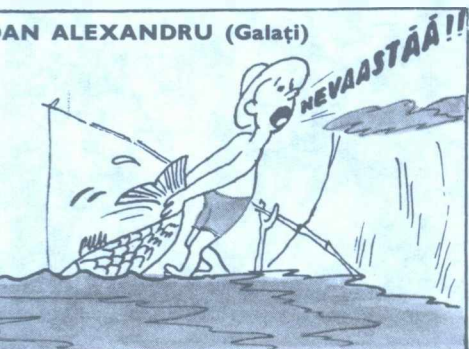
«Tango»

Cei de la Electrecord

Nu-s cu Tango de acord.

Teatrul, după cum văzură,

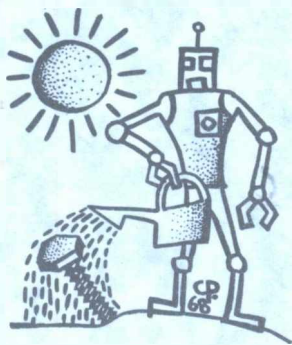
Le ia pîinea de la gură.

DESENE DE LA CITITORI

CRISTIAN POP

(Baia Mare)

FĂRĂ CUVINTE

N. GONGOLEA

(Sibiu)

— Aveți un loc mai bun
că... nu văd bine.

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii” 44.601

Gh. ZANEA

CĂLDURĂ, CĂLDURĂ, CĂLDURĂ, CĂLDURĂ

NOE

DUPĂ ATÎTA APĂ TREBUIE SĂ MĂ USUC ȘI EU ÎNTR-UN FEL

NOE? în hîm ce idee!

a îmbătrînit și NILS HOLGHERSON ăsta!

AM NOROC CU EELIEA ASTA!

sînt cît zece mii de oameni de mîmpoșca

sînt un nor sora!

HAI LA SERVICIU...

Est normal să fîm mici! moame topit de căldură!

Și după asta?

nu mă pot da jos din mașină pt. că este cald. M pot mîmii jup!

Soleil pot fi ghid!

AM NOROC CU EELIEA ASTA!

FATA MORGANA

O! POPESCULE DITE EA ESTE. ȘARIE FE BA!

MI PLAC BĂRBAȚII

PRĂJITORI PENTRU DUCURIA DUMNEAVOASTRĂ

ce idee să ojunji roată la automobil!

BANI și reapi de căldura nîci nu mai ești mușcă!

mă simt ca o mușcă pe mîna lui!

nu vede că ai fost la mare!

ce idee pe căldura asta!

DUPĂ ȘTELEȘII NU TREBUIE SĂ FI CĂLD. ER, NARE ȘTE

pe căldura asta artistii mai sîm beluși pe cap!

gatesc sint piele toșie!

JAR

sînt un paraziț

partea

mă miram eu de ce transpiri sînd doogorește soarele! NOE, NOE!

mai putem l ora cald? sau nu este sîc cald?!

mă am pierit și de data asta!